

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 68

гр. София, 12.09.2024 г.

ВОЕННО-АПЕЛАТИВЕН СЪД в публично заседание на дванадесети септември през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: полк.ЮЛИЯН В. БАНКОВ

Членове: майор ВАСИЛ М. ПЕТКОВ
лейт. РАДКА Д. ДРАЖЕВА

при участието на секретаря ЕМИЛИЯ П. С.
в присъствието на прокурора Е. В. А.
като разглежда докладваното от майор ВАСИЛ М. ПЕТКОВ Въззивно частно наказателно дело № 20246000600061 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл. 65, ал. 7 от НПК.

Образувано по частен протест на военно-окръжния прокурор на Военно-окръжна прокуратура гр. Пловдив, против Определение № 38/03.09.2024 г. постановено по ЧНД № 119/2024 г. по описа на Военен съд – Пловдив. С атакувания съдебен акт решаващият съд е изменил мярката за неотклонение, взета спрямо М. Х. С. с ЕГН ***** – обвиняем по ДП № 13-Рп/2024 г. по описа на ВОП – Пловдив, от „Задържане под стража“ в „Парична гаранция“ в размер на 5 000 (пет хиляди) лева.

В протеста се сочи, че определението е неправилно, тъй като целите визирани от законодателя в чл. 57 от НПК, могат да бъдат постигнати спрямо обвиняемия, единствено при действието на най-тежката мярка за неотклонение. В съдебно заседание представителят на Военно-апелативна прокуратура не поддържа протеста и счита, че правилно ВС – Пловдив е изменил мярката за неотклонение на обв. М. Х. С. в „Парична гаранция“, а не в „Домашен арест“.

В съдебно заседание защитника на обвиняемия – адв. К. излага съображения, че актувания съдебен акт е правилен и законосъобразен. Изтъква, че няма опасност обв. С. да извърши престъпление или да се укрие и като сочи трайната съдебна практика, счита, че правилно първата инстанция не е наложила на обв. С. мярка за неотклонение „Домашен арест“. По тези съображения пледира да се потвърди определението на ВС – Пловдив. Обвиняемият С. се присъединява към изложеното от защитника си.

Военно-апелативният съд намира за установено следното:

Частният протест е процесуално допустим, тъй като е подаден от прокурор и в срока по чл. 65, ал. 6 от НПК. Разгледан по същество е неоснователен, по следните съображения:

Досъдебното производство първоначално е образувано като ДП № 14/2024 г. по описа на ОСЛО при ОП – Пловдив и впоследствие – изпратено по компетентност на ВОП – Пловдив, където е заведено като ДП № 13-Рп/2024 г. по описа на ВОП – Пловдив. Води се за това, че:

1. В периода от месец август 2023 г. до 22.01.2024 г., в гр.П. и гр. Д., е била създадена организирана престъпна група с ръководител В.Т.П. и участници М. Х. С., Г.Д.К. и М.Г.Л., р-к М.К.П. като групата е била въоръжена и създадена с користна цел и с цел да върши съгласувано в страната престъпления, за които се предвижда наказание „лишаване от свобода“ повече от три години, а именно такива по чл. 143, чл. 213а и чл. 214 от НК – престъпление по чл. 321, ал. 3, пр. първо и второ, т. 2, вр. ал. 2 от НК.

2. В периода от 20 септември до 07 октомври 2023 г., в гр. Д., обл. Х., при условията на продължавано престъпление, в съучастие като съизвършители с В.Т.П. – лице, което се занимава с охранителна дейност, М. Х. С. – лице, което се занимава с охранителна дейност, Г.Д.К. – лице от състава на МВР, М.Г.Л. – лице от състава на МВР и и р-к М.К.П. от в.ф. – П. с цел да набави за себе си и съучастниците си имотна облага, чрез използване на сила и заплашване, е принудил Ж.Д. В. и И.Н.А. да извършат нещо противно на волята им, с което на тях и на други му – Н.Г.А. (баща на И.Н.А.) е причинил значителни имуществени вреди в общ размер на 34 588,70 лв., както следва:

- На 20.09.2023 г., в гр. Д., обл. Х., е принудил Ж.Д. В. от гр. Д., чрез сила и заплашване, да извърши нещо противно на волята му – да им даде парична сума от 15 000 (петнадесет хиляди) лева и с това му е била причинена имотна вреда в размер на 15 000 лева;

- На 20.09.2023 г. в гр. Д., обл. Х., е принудил И.Н.А. от гр. Д., чрез заплашване, да извърши нещо противно на волята му – да им предаде парична сума в размер на 10 000 (десет хиляди) евро и с това причинили имотна вреда други му – на Н.Г.А. (баща на И.Н.А.) в размер на 10 000 евро или 19 558,70 лева;

- На неустановена дата, в периода от 21.09.2023 г. до 07.10.2023 г. в гр. Д., обл. Х. е принудил И.Н.А. от гр. Д., чрез заплашване, да извърши нещо противно на волята му – да им даде парична сума в размер на 15 000 (петнадесет хиляди лева), като деянието останало недовършено поради независещи от дейците причини - И.Н.А. се укрил и не могли да установяват местонахождението му; като деянията са извършени от лице, което действа в изпълнение на решение на организирана престъпна група – престъпление по чл. 214, ал. 2, т. 2 вр. т.1, вр. ал.1, вр. чл. 213а, ал.3, т.2 вр. ал.2, вр. чл. 142, ал.2, т.8, вр. чл. 20, ал.2, вр. чл. 26, ал.1 от НК.

В хода на разследването, като обвиняеми са привлечени следните лица:

1. В.Т.П. – за престъпления: по чл. 321, ал. 3, пр. първо и второ, т. 1, вр. ал. 1, пр. 2 от НК; по чл. 214, ал. 2, т.2 вр. т.1, вр. ал.1, вр. чл. 213а,ал.3, т.2 вр. ал.2, т. 5 и т.6, вр. чл. 142, ал.2, т. 6 и т.8, вр. чл. 20, ал.2, вр. чл. 26, ал.1 от НК; по чл. 143, ал. 2, вр. ал.1, вр. чл. 142, ал.2, т. 6, предложение последно и т. 8, вр. чл. 20, ал.2, НК и по чл. 143, ал. 2, вр. ал.1, вр. чл. 142, ал.2, т. 6, предложение последно и т. 8, вр. чл. 20, ал.2, НК.

2. М. Х. С. – за престъпления: по чл. 321, ал. 3, пр. първо и второ, т. 2, вр. ал. 2 от НК; по чл. 214, ал. 2, т.2 вр. т.1, вр. ал.1, вр. чл. 213а, ал.3, т.2, вр. ал.2, т. 5, вр. чл. 142, ал.2, т. 6, пр. първо и т.8, вр. чл. 20, ал.2, вр. чл. 26, ал.1 от НК; по чл. 143, ал. 2, вр. ал.1, вр. чл. 142, ал.2, т. 6, предложение първо и т. 8, вр. чл. 20, ал.2, НК; по чл. 143, ал. 2, вр. ал.1, вр. чл. 142, ал.2, т. 6, предложение първо и т. 8, вр. чл. 20, ал.2, НК.

3. Г.Д.К. – за престъпления: по чл. 321, ал. 3, пр. първо и второ, т. 2, вр. ал. 2 от НК; по чл. 214, ал. 2, т.2, вр. т.1, вр. ал.1, вр. чл. 213а, ал.3, т.2, вр. ал.2, т. 5, вр. чл. 142, ал.2, т. 6, предложение предпоследно и т.8, вр. чл. 20, ал.2, вр. чл. 26, ал.1 от НК; по чл. 143, ал. 2, вр. ал.1, вр. чл. 142, ал.2, т. 6, предложение предпоследно и т. 8, вр. чл. 20, ал.2, НК.

4. М.Г.Л. – за престъпления: по чл. 321, ал. 3, пр. първо и второ, т. 2, вр. ал. 2 от НК; по чл. 214, ал. 2, т.2, вр. т.1, вр. ал.1, вр. чл. 213а, ал.3, т.2, вр. ал.2, т. 5, вр. чл. 142, ал.2, т. 6, предложение предпоследно и т.8, вр. чл. 20, ал.2, вр. чл. 26, ал.1 от НК;

5. Редник М.К.П. от в.ф. – П. – за престъпления по чл. 321, ал. 3, пр. първо и второ, т. 1, вр. ал. 1, пр. 2 от НК; по чл. 214, ал. 2, т.2 вр. т.1, вр. ал.1, вр. чл. 213а,ал.3, т.2 вр. ал.2, т. 5 и т.6, вр. чл. 142, ал.2, т. 6 и т.8, вр. чл. 20, ал.2, вр. чл. 26, ал.1 от НК; по чл. 143, ал. 2, вр. ал.1, вр. чл. 142, ал.2, т. 6, предложение последно и т. 8, вр. чл. 20, ал.2, НК; по чл. 143, ал. 2, вр. ал.1, вр. чл. 142, ал.2, т. 6, предложение последно и т. 8, вр. чл. 20, ал.2, НК.

Първоначално обвиняемият М. Х. С. е бил задържан под стража с Определение № 131/26.01.2024 г. по ЧНД № 236/2024 г. по описа на Окръжен съд – Пловдив (т. 3, л. 2 – 20 ДП). Всички искания за изменения на най-тежката мярката за неотклонение, взета по отношение обв. С., в предходни производства по чл. 65, ал. 7 от НПК, не са били уважени.

Военно-апелативният съд намира, че правилно първата инстанция е съобщила, че за конкретните престъпления, за които М. С. е привлечен в качеството на обвиняем, са предвидени наказания лишаване от свобода. Така също обосновано основния съд е приел, единствено доколкото това е необходимо в производството по разглеждане на мярка за неотклонение, че е налице обоснованото подозрение, че обвиняемия С. е съпричастен към деянията, за които е привлечен в това му качество. Доводи в тази насока могат да се изведат от целия събран доказателствен материал на досъдебното

производство: протоколи за претърсвания, изземвания и обиски, протоколите за огледи на иззетите веществени доказателства, протоколи за разпознавания, докладни записки и справки, свидетелски показания на Ж.Д. В., П.Г.Н., И.Н.А., Н.Г.А., Ю.Д.М., Т.И.М. и К.Б.М. (т. 4, т. 5, т. 6, т. 7, т. 9, т. 10 от досъдебното производство).

Военно-апелативният съд ще отбележи, че при вземане на първоначалната мярка за неотклонение по отношение на обвиняемия, делото е било в начална фаза и водещо за определяне вида на мярката за неотклонение, е била квалификацията на деянието и опасността обвиняемият да извърши престъпление като въздейства на свидетелите с цел повлияване на разследването или да се укрие. Към настоящия момент обаче, правилно ВС – Пловдив е съобразил, че опасността обв. М. С. да извърши престъпление или да се укрие е намаляла до степен на незначителност.

В тази насока контролиращата инстанция подкрепя изложеното от решаващият съд, че основните следствени действия са извършени и досъдебното производство върви към своя заключителен стадий – разследващият орган е започнал предявяването на материалите по делото, факт който предполага, че обвинението е събрало и приобщило всички възможни (според него) доказателства относими към предмета на доказване. Това от своя страна силно ограничава възможността (дори хипотетичната) обвиняемият със свои действия, вършейки престъпление, да повлияе върху хода на разследването или да осуети извършването на конкретни процесуални действия. Така също прав е ВС – Пловдив, че към момента не е налична реална опасност от укриване на обвиняемия С. – същият има постоянен адрес в гр. Х. където живее заедно със семейството си (живее на семейни начала и е родител на две деца), а така също има и болна майка, за която следва да се полагат непрекъснати грижи. По делото е установено, че обв. С. е с положителни характеристични данни, не е осъждан и преди задържането си е бил трудово ангажиран.

Тук в допълнение следва да се отбележи, че в досъдебната фаза на производството обв. С. е бил с мярка за неотклонение „Задържане под стража (взета с Протоколно определение № 131 от 26.01.2024 г. на Окръжен съд – Пловдив) – повече от 7 месеца, като съгласно чл. 63, ал. 4 от НПК този срок не може да продължи повече от 8 месеца. Безспорно, към момента той не е изтекъл, но ВС – Пловдив, като е съобразил и процесуалната пасивност на разследващия орган, правилно е приел, че продължаване на действието на задържането до максималния законов срок, се явява безцелно.

При това положение първата инстанция е приела, че са налице условията на чл. 63, ал. 3 от НПК и законосъобразно е изменила мярка за неотклонение на обв. С. от „Задържане под стража“ в „Парична гаранция“ в размер на 5 000 лв. Правилно ВС – Пловдив е преценил, че точно с тази мярка (при съобразяване с имущественото положение на обвиняемия, трудовите му доходи, нуждите на домакинството му и при баланс между обществената и

личния интерес), ще са изпълнят целите, визирани от законодателя в чл. 57 от НПК.

Предвид правната същност на мярката за неотклонение „Домашен арест“, резонно първостепенният съд е преценил, че същата се явява неподходяща да прилагане в конкретния казус.

Ето защо настоящият състав намира, че частния протест, като неоснователен, не следва бъде уважен, а атакуваното определение на Военен съд – Пловдив, като правилно и законосъобразно, следва да се потвърди.

С оглед изложеното и на основание чл. 65, ал. 9 от НПК, Военно-апелативният съд

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА Определение № 38/03.09.2024 г. постановено по ЧНД № 119/2024 г. по описа на Военен съд – Пловдив.

Определението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____